
TRŽAŠKI FOTOGRAF MARIO MAGAJNA

Živa Pahor

31

IZVLEČEK

V prispevku je predstavljen tržaški fotograf Mario Magajna. V prvem delu je predstavljeno njegovo življenje in delo, v drugem pa intervju z njim.

ABSTRACT

The article presents the Triestian photographer Mario Magajna. The first part deals with his life and work and the second contains an interview with him.

O MARIU MAGAJNI

Mario Magajna se je rodil Francu Magajni in Mariji Tence 12. oktobra 1916 v Trstu. Otroštvo je preživel v Križu, kjer je prva tri leta osnovne šole še obiskoval slovenski pouk. Po Gentilijevi reformi, s katero je leta 1923 italijanska vlada ukinila slovenske šole, pa je študij nadaljeval v italijanščini. Leta 1927 se je družina Magajna preselila v Trst. Tu je Mario dokončal nižjo srednjo šolo. Prav v tem obdobju, pri približno štirinajstih letih, je prvič dobil v roke fotoaparatus. V letih 1930-1939 je delal v fotolaboratoriju tržaškega podjetja Fotoradiottica. Tu je globlje odkril svet fotografije. Delo v fotolaboratoriju je v letih 1936-1937 prekinilo služenje vojaškega roka, zaradi česar je Mario Magajna nekaj časa preživel tudi v Afriki. Leta 1939 se je zaposlil v glavni tržaški bolnišnici. Fotografiral je pomembnejše operacije in na rentgenološkem oddelku razvijal radiografije in rentgenske ploščice. Od leta 1943 je deloval, tudi kot fotograf, v celici Osvobodilne fronte v bolnišnici. Leta 1944 je posnel zavezniško bombardiranje Trsta, maja 1945 pa je fotografiral prihod jugoslovanskih partizanov v Trst. Sočasno je tudi pričel sodelovati s Primorskim dnevnikom, pri katerem je bil januarja 1946 nastavljen kot fotoreporter; in to do upokojitve leta 1977. Po tem je bil vse do leta 1993 honorarni sodelavec Primorskega dnevnika. Svoje slike pa občasno objavlja

še danes. Veliko se udeleži v kulturnem področju, predvsem kot član društva Ivan Cankar pri Sv. Jakobu (predel Trsta) in v Slovenskem klubu v Trstu.

Neprecenljiva ohranjena fotografska dokumentacija, ki se je rodila iz Magajnovih fotoaparatorov, obsega okrog 300.000 (od teh je bilo do danes objavljenih kakih 50.000) posnetkov iz življenja, dela, kulture in politike Slovencev v Italiji, na Tržaškem, Goriškem in Beneški Sloveniji od približno leta 1945 dalje. Ta vizualni zaklad, last Primorskega dnevnika, hrani Odsek za zgodovino pri Narodni in študijski knjižnici v Trstu.

Magajnovе fotografije pa so bile objavljene tudi v drugih časopisih, kot so: *Il Corriere di Trieste* (Trst), *Cronaca* (Trst), *Dan* (Trst), *Delavska enotnost* (Trst), *Delo* (Ljubljana), *Demokracija* (Trst), *Glas mladih* (Trst), *The Irish Press* (Dublin), *Katoliški glas* (Gorica), *Il Lavoratore* (Trst), *Ljudski tednik* (Trst), *Matrix* (Quebec), *Il Meridiano* (Trst), *Mladika* (Trst), *Novi glas* (Gorica), *Novi Matajur* (Čedad), *Politika* (Beograd), *Primorske novice* (Koper), *Il Progresso* (Trst), *Tedenska tribuna* (Ljubljana), *Trieste Oggi* (Trst), *Vjesnik* (Zagreb) in še nekateri.

Predvsem na straneh Primorskega dnevnika in revije *Dan* je Magajna, poleg fotografij, objavil veliko potopisnih reportaž in kulturnih ter narodnopisnih člankov. Na svojih neštetihih potovanjih širom sveta je posnel več tisoč predvsem dokumentarnih diapozitivov.

Od leta 1951, ko je prvič razstavljal v tržaški galeriji *Scorpione*, je Magajna postavil ničkoliko samostojnih in skupinskih razstav po malodane vseh sedežih tržaških slovenskih kulturnih društev, pa tudi v Vidmu, v Melbourneu, v Novem mestu in Ljubljani.

Za svoje delo je Mario Magajna prejel osem pomembnejših odličij, med temi tudi Tomšičevo nagrado Društva novinarjev Slovenije za življenjsko delo in red viteza za zasluge italijanske republike ter številna priznanja kulturnih, športnih in drugih društev.

BIBLIOGRAFIJA

TRST v črno-belem: Fotokronika 1945-1980, Založništvo tržaškega tiska, 1983.

HAREJ, Zorko, MAGANJA (Magajna) Mario, v: Martin Jevnikar (ur.): *Primorski slovenski biografski leksikon*: 9. snopič: Križnič-Martelanc, Goriška Mohorjeva družba, Gorica, 1983, str. 323-324.

KOVIČ, Brane, *Za fotografijo*, v: 150 let fotografije na Slovenskem 1945-1990, Mestna galerija Ljubljana, Ljubljana 1990, str. 11+58-61.

MARIO, Magajna, fotoreporter - Dela 1944-1955, Arhitekturni muzej Ljubljana, 1996.

POHAR, Lado, Magajna Mario, *Enciklopedija Slovenije*, 6. zvezek, Mladinska knjiga, Ljubljana 1992, str. 362.

Mario Magajna

INTERVJU

34

Na naslednjih nekaj straneh boste lahko prebrali nekoliko skrajšan in obdelan (seveda z Magajnovim dovoljenjem) zapis zelo neformalnega intervjuja, imenovala bi ga celo kramljanje, ki sem ga leta 1997 naredila z Marijem Magajno na njegovem domu. Pri tem kramljanju me je vodila želja, da bi spoznala Magajnov "etnološki" in "sociološki" odnos do stvarnosti, ki jo že šestdeset let fotografira. Takoj pa moram pripomniti, da Magajna ni etnolog. Ta naš mali "zamejski" svet pa je nanj vsekakor vplival, tako kot na vse nas, v smislu nadpovprečne občutljivosti na kategorijo "narodnosti". Tudi zato se je po mojem mnenju v Magajново kamero v teku desetletji ulovilo marsikaj, kar njegove fotografije danes spreminja v etnologom izredno zanimive vizualne beležke. Ta del njegovega opusa je sicer našim očem precej znan, saj smo si ga, vsaj delno, ogledali na straneh Primorskega dnevnika ali na Magajnovih razstavah, vendar je v resnici znanstveno večinoma neobdelan. V železnih omarah na sedežu Odseka za zgodovino pri Narodni in študijski knjižnici v Trstu ostaja še na desettisoče negativov, ki še nikoli niso bili razviti v fotografije. Čas pa, kot etnologi dobro vedo, neusmiljeno teče dalje, kar pomeni, da se spomini razblinjajo in da se vrednost teh fotografskih dokumentov zmanjšuje, saj je vse manj tistih, ki še znajo razbrati njihovo vsebino.

Kako se je vse to začelo?

Jaz fotografiram petinšestdeset let. Začel sem, ko sem imel štirinajst let, po koncu srednje šole. Poznal sem človeka, ki je imel trgovino s fotografskim gradivom Fotoradiotticha. Naša družina je bila z njim v dokaj dobrih prijateljskih odnosih, čeprav je bil on Italijan, iz Firenc. No, in on me je vprašal, če bi želel delati pri njih kot fotograf. Sprejel sem.

Prvi fotoaparatus sem imel v rokah že pred tem. V hiši, v kateri smo stanovali, na Školjetu, pod novo tržaško univerzo, je živela gospa, ki je od brata iz Amerike dobila fotoaparatus, neko "škatlo" Kodak. Za nas vse je bilo to nekaj res lepega, nenavadnega. Gospa nam je prijazno posojala fotoaparatus. Kupili smo film in fotografirali. Slikali smo se doma, na dvorišču ali ob kaki svečanejši priložnosti, vsi praznje oblečeni.

Ko sem šel delat k Fotoradiottichi, sem si kupil nekoliko boljši aparat. Pozneje sem si kupil še boljšega in nato še boljšega in tako dalje. Fotografija me je takoj prevzela,... skoraj bi dejal, da sem v fotografijo zaljubljen. Vedno sem vse slikal. Nekatere slike se niso najbolj posrečile, večina pa jih je kar dobro uspela.

No, nato sem zaradi služenja vojaškega roka delo pri Fotoradiottichi prekinil, vendar so mi delovno mesto v trgovini ohranili. Po mojem povratku iz vojske je nekega dne v trgovino vstopil radiolog Pecorari, Italijan, ki smo ga

dobro poznali, saj je pri nas razvijal fotografije, mi pa smo v bolnici občasno fotografirali operacije. Dejal mi je:

“Mario, bi želeli delati pri nas?”

“Nisem bolničar, nisem nič,” sem rekel, “ne vem, kaj bi počel v bolnišnici. Ko bi bil zdravnik, bi že bil pri vas in bi gotovo ne delal tu!”

Smejal se je in odgovoril:

“Ne potrebujemo zdravnika, ampak fotografa, ki bi nam razvijal rentgenske posnetke.” Sam je namreč delal na rentgenskem oddelku. “Potrebovali pa bi vas tudi drugi oddelki, fotografirali bi operacije.”

“Veste kaj, gospod zdravnik,” sem rekel, “bomo videli, vprašal bom doma, kako in kaj.”

Doma so mi rekli:

“Saj imaš že leta! Vojaščino si opravil, lahko greš, kamor hočeš, lahko napraviš, kar hočeš. Samo, da napraviš dobro.” Dodali so še: “Skoraj bi bilo bolje v bolnišnici kot pri privatniku.”

In res sem šel v službo v bolnišnico, kjer sem delal od leta 1940 do konca leta 1945. Ker sem bil v bolnici edini fotograf, me je to delo tudi rešilo pred vpoklicem v vojsko. To je bila zame velika sreča. Leta 1945 sem po tržaških mestnih ulicah fotografiral zgodovinske dogodke, tudi po primarijevem naročilu, ki je z ostalimi zdravniki želel videti, kaj se dogaja v mestu. Potem sem zbolel in sem zaradi zdravja zapustil službo v bolnišnici in odšel na Primorski dnevnik, s katerim sem sicer že sodeloval skozi vse leto.

Nato sem desetletja za Primorski dnevnik slikal res vse, kar se je pri nas dogajalo. To sem delal do pred nekaj leti, dokler nisem zbolel. Potem sem pustil, da delajo drugi, mlajši. Jaz sem že star in ne morem več veliko delati, vendar vseeno vedno kaj fotografiram, za naše slovenske časopise, pa tudi za kak italijanski časopis. V zadnjem času pa sem pripravil tudi marsikatero razstavo. Lani, konec aprila, sem na primer v Kraški hiši pripravil razstavo z našimi kraškimi motivi z Repna in okolice.

Pogosto me ljudje sprašujejo za stvari, ki sem jih slikal pred leti. Rad jim pokažem, dam, ker imam poslikano skorajda vso zgodovino, od leta 1945 do pred par leti. To se pravi, vso našo zgodovino, lepo ali grdo, našo zgodovino.

Vse moje negative, od leta 1945, hranijo na Odseku za zgodovino pri Narodni in študijski knjižnici. Ko jih potrebujem, napravim nekatere tiske in povečave sam, če si lahko “sposodim” kako temnico. Nekatere pa dam Križmančiču (sedanjemu fotografu Primorskega dnevnika) ali pa kakšnemu prijatelju. Doma, čeprav imam kar veliko stanovanje, nimam temnice.

Za večino Vaših slik se skriva fotoreporterjev pogled na svet. Kako pa so nastale slike s Krasa, ki niso strogo vezane na časnikarske potrebe?

Na Kras sem pogosto hodil zaradi dela in večrat tudi ob nedeljah, če je bil

popoldne kak športni dogodek. Včasih pa sem se na Kras odpravil tudi zase. Šel sem po vaseh in slikal. Všeč mi je bilo fotografirati naše lepe stvari. Še dandanes so na Krasu krasne kolone z reliefi, ki so napravljene iz našega kraškega kamna, in stare hiše, ki so še pokrite s škrlami. Danes uporabljajo samo korce in podobne materiale, nekoč pa so uporabljali kamen, kot pri cerkvi sv. Roka v Križu. Tudi to sem slikal, ampak sedaj ni več taka kot na moji sliki. Popravili so jo, nova je, lepa je, ne rečem, da ni, ampak izgubila je nekaj. Ja, v Križu, ki je pač moja vas, so krasne stvari. Tudi tam sem že pripravil fotografsko razstavo. Marsikoga so tiste fotografije presenetile. Ljudje so me spraševali, kje sem dobil tako lepe in zanimive motive. Fotografiral sem pozabljene in zapuščene vaške koticke, kjer sem se marsikdaj ob iskanju zanimivih motivov in dobrih izrezov tudi spotaknil, pa tudi na glavo mi je kaj padlo.

Vendar so se vasi, odkar fotografiram, kar opazno spremenile. Marskatero hišo so prenovili ali vsaj malo popravili, pobelili. Vse to je seveda lepo, ampak ni več tisto, tako naravno, kot je bilo nekoč, ko so naši ljudje zidali sami, z našim kamnom.

Kaj je še v kraških vaseh pritegnilo Vašo pozornost?

Na Krasu je dosti kolon, strehe so, kot sem že rekel, porite s škrlami. Zanimiva so ognjišča, ki molijo ven iz osnovnega tlorisa stavbe. Notranje prostore z ognjišči sem tudi slikal. Tudi kako starko pri ognjišču sem fotografiral. Lepo je, če je fotografija malo bolj živa, da ni samo ognjišče, samo kamen, samo ogenj, da je na sliki tudi življenje. Spominjam se neke zelo lepe kolone v Nabrežini, ki sem jo slikal pred tridesetimi, štiridesetimi leti. Upam, da še stoji. V Kontovel pa sem bil prav zaljubljen, res sem to vas veliko fotografiral.

Vam je še katera od kraških ali breških vasi pirastla k srcu?

S fotografskega zornega kota mi je zelo všeč Križ, ker ima zelo lepe stvari. Všeč mi je tudi Repen, ki ima veliko starega in potem tudi cel Breg. Nekateri trdijo, da je Kras lepši. Jaz pa mislim, da ima vsaka vas svoje lepote, kot pravijo, da ima tudi vsaka vas svoj glas, mar ne? Po mojem mnenju govorijo Križani zelo slabo, ampak je to njihovo narečje in tudi ta dialekt je lep, vsaj zame je. V Bregu govorijo drugače. Ko sem šel prvič v Breg, nisem razumel nekaterih besed. Vprašal sem:

"Kako rečete temu in temu?"

"Mi rečemo tako!"

"A, v Križu ni tako," sem rekel, "v Križu je lepše!"

Mogoče je bilo zgrešeno, ampak zame, ki sem *Kržan*, je bilo res lepše. Vsaka vas ima torej svoje lepote. Tudi v Dolini so nekateri zelo lepi koticčki. Zaviti je potrebno v tiste majhne, ozke in kratke ulice, ki so noter, sredi v vasi, v katere razen domačinov nihče ne zahaja.

Kamniti koriti v Ricmanjih. ♦ Stone troughs in Ricmanje (San Giuseppe della Chiusa). ♦ Bassin en pierre à Ricmanje.

V Mačkoljah so tudi krasne stvari, stare hiše z zidovi brez ometa. Tako lepo je videti ta kamen! Včasih sem slikal kar sam zid! Tudi v Boljuncu so lepe kolone. Pred petdesetimi leti sem v tej vasi slikal nekatere zelo lepe stvari. Do takrat so bile vasi še zelo lepe, potem pa so jih začeli obnavljati.

Na Odsek za zgodovino, kjer hranim svoje negative, prihajajo pogosto študentje arhitekture po fotografijo kake stare hiše, s katero se ukvarjajo. Oglasilo se je tudi neko dekle iz Benečije, ki tudi študira arhitekturo, in me vprašalo, če imam kake posnetke iz njenih krajev. In hvala bogu, imam fotografije tudi iz Benečije. In tako pomagam tudi študentom. Tudi neki ljudje iz Boljunca so me spraševali za fotografije neke stare hiše, ki jo sedaj obnavljajo.

38 *Vaše fotografije so torej tudi pravi dokument...*

Seveda. Veste kako je, na mojih fotografijah so hiše, ki so stale pokonci še pred petdesetimi, šestdesetimi, celo petinšestdesetimi leti. Sedaj jih ni več, nekatere so obnovili, nekatere, ki se jim niso zdele več lepe, so kar porušili in sezidali vse na novo. Res so novejši hiše bolj praktične, mogoče tudi lepše, ampak tudi po starem je bilo lepo.

Kaj pa Vam je najbolj všeč v kraški naravi?

Meni je zelo všeč narava od Križa do Nabrežine. Nekoč so v Križu imeli krasno obdelane vinograde na terasah nad morjem. Sedaj jih na žalost skoraj ni več. Tisti pa, ki še rastejo, so zelo slabo obdelani. Veliko zemlje so prodali Italijanom. No, zelo so mi všeč tudi velike skale v bližini Nabrežine, od koder se vidi morje. Všeč mi je tudi na Napoleonovi cesti.

Pogovarjala sva se o hišah in o skalah. Sedaj bi lahko še malo govorila o ljudeh. Še prej pa naslednje vprašanje: raje fotografirate ljudi ali stvari?

Meni bolj leži portret, vendar mi je všeč, da se vidi tudi kakšno našo stvar zraven ali da oseba nasplošno nekaj počenja. Slikal sem naše ljudi pri delu, naprimer v hlevu, ko so še imeli živino. Večkrat sem fotografiral naše ženice, ko so zjutraj molzle mleko, in ljudi, ki so delali tam okoli, čistili pri živini. Da se slikati tudi samo osebo ali stvar, bolje pa je, da se osebo slika pri kakem opravilu, pri delu, tako je slika bolj živa in človek ostane v svojem okolju. Tako sem večkrat slikal na primer žene, ki nosijo perilo. Nekoč so naše žene prale perilo za tržaško gospodo, še posebno žene iz Boljunca, kjer teče Glinščica, ker so imele dovolj vode. S tem so si kaj prislužile. Tudi delo s kraškim kamenjem sem fotografiral, šel sem v kamnolom in slikal delavce.

Potem sem slikal mlekarice, ki so nosile mleko v Trst. Primorski dnevnik je pred nedavnim objavil eno teh slik z mlekaricami, sliko, ki sem jo posnel nekje med letoma 1952 in 1956. Oglasil se je človek, ki je dejal, da je šofer na fotografiji, ki mlekaricam z vrči mleka pomaga na avtobus, njegov bratranec. Prosil me je

za dve kopiji te slike, da bo po petinštiridesetih letih imel fotografijo z bratrancem in mlekaricami.

Leta 1946 ali 1947 sem v Križu fotografiral kmete, ki so delali na polju. Videl sem človeka, ki je še oral po starem, z volom, ki je vlekel plug, pa sem si rekel, zakaj ga ne bi fotografiral. Pred nekeja leti sem kopijo te fotografije dal njegovemu sinu.

Pravzaprav ne vem, če sem se takrat res zavedal, da slikam stvari in način življenja, ki je izginjal. Počasi pa sem uvidel, da so se povsod začeli pojavljati novi stroji. Zato sem šel potem spet v Nabrežino, v Repen, v kamnolome in videl, da so delavske roke zamenjali železni stroji.

Fotografiral sem tudi Škedenjke, ki so pekly kruh. Večina krušaric je bila 39 starejših, ker mlade žene niso hotele več peči kruha. Slikal pa sem jih tudi, kako so nosile kruh v Trst. Šel sem v Škedenj za dnevnik, ker pa rad slikam take stvari, sem vprašal, kdaj pečejo kruh, in se nato vrnil namenoma za to. Mislim, da sem prav zadnjo slikal med letoma 1952 in 1956. Potem niso več pekly. Fotografiral sem jo pri peki in tudi v mestu, ko je prodajala ta zelo cenjeni škedenjski kruh, za katerega pravijo, da ga je jedel tudi Franc Jožef na Dunaju.

Slikal sem tudi ribiče v Križu, tonare, ki lovijo tone. V kriškem portiču je bilo še takoj po vojni veliko ribičev. Nekateri izmed njih so se z ribolovom preživljali. Prav pred kratkim je na razstavi mojih fotografij človek iz Križa na neki sliki prepoznal svojega deda in me je nato vprašal, če mu napravim kopijo.

Fotografiranje ljudi pa le ni vedno enostavno. Fotograf je pri tem pogosto v dilemi. Če človeka slika brez njegovega dovoljenja, prodre v njegovo intimnost, če pa osebo najprej vpraša za dovoljenje, velikokrat izgubi njeno spontanost. Kako se Vi rešujete iz te zagate?

Jaz sem večkrat prvo fotografijo posnel brez dovoljenja, nato pa sem vprašal: "Vas lahko slikam pri delu? Če bo lepa, jo bodo mogoče objavili v dnevniku." Navadno sem dobil pritrdilen odgovor. Tako sem potem napravil še kakih pet, deset slik. Prva pa je bila vedno naravnješa, ker oseba ni gledala v objektiv.

Dobro sodelovanje z ljudmi je bilo mogoče odvisno tudi od tega, da ste kot fotograf Primorskega dnevnika postali v nekaj letih dokaj znani, pa so se ljudje raje postavili pred Vaš objektiv, kot bi se pred kamero kakega tujca.

Gotovo. Mene so poznali vsi. Danes mi ljudje pravijo, da odkar ne delam več na Primorskem dnevniku, nimajo več slik. Ko sem hodil okoli, bodisi za prireditve, za šolske razstave, za nove maše, za vse, kar je bilo, sem slikal večkrat tudi druge ljudi, ljudi iz občinstva, mimoidoče. Nihče mi ni nikoli rekel, zakaj slikam, čemu slikam. Tudi če ni hotel, sem rekel:

"Če nočete, pa ne dam Primorskemu."

Pa so mi odgovorili:

“Če je slika lepa, jo kar dajte!”

Samo enkrat se mi je zgodilo, da mi je nekdo rekel, da nikakor noče biti fotografiran, da noče slike v časopisih. In res nisem slikal in ni bilo težav.

Veliko sem tudi fotografiral za nedeljsko rubriko dnevnika “Naši kraji in ljudje”. Zraven sem napisal tudi sam kako malenkost.

Poleg naših ljudi pa sem slikal tudi veliko znamenitih osebnosti: skoraj vse predsednike italijanske republike in Tita, Nasserja, ter veliko drugih velemož. Toliko sem jih fotografiral, da se jih na pamet ne spominjam. Koga vse sem ujel v svoj objektiv, sem si zapisal v poseben zvezek.

40 *Kaj pa mesto, Trst?*

V Trstu sem sicer veliko slikal, malo pa je v mojih slikah življenja iz Trsta, ker se v mestu ni dogajalo toliko *slovenskega*, jaz pa sem za Primorski dnevnik, za Ljudski tednik, za Katoliški glas, za Demokratično večino sledil slovenskemu življenju. Slikal sem, kar so mi naročili.

Večkrat pa sem za Delo slikal tudi kake tovarne in sem ob tem slikal tudi delavce pri kosilu, ki so jim ga prinašale žene, ko še ni bilo menz. Marsikaj takega sem slikal tudi za potrebe Primorskega dnevnika ali drugih časopisov in reviji, tudi italijanskih. Ti so sicer bolj povpraševali po fotografijah manifestacij, demonstracij za italijanski Trst. Delavce pa sem slikal bolj za Primorski dnevnik, to pomeni za naše ljudi, ki so bili takrat po večini prav delavci, preprosti ljudje. Oni so se radi pustili slikati. Dejali so, da se bodo tako lahko videli, kakšni so.

Ja, življenjskih momentov iz mesta je manj. Slikal sem kakega peka, ker je bilo še precej slovenskih pekov. Slikal sem tudi kakega gostilničarja, ker so bili tudi gostilničarji pogosto Slovenci. Kakšnega slovenskega obrtnika tudi, vendar ne veliko. Med berači, ki sem jih slikal v mestu, pa verjetno ni bilo veliko Slovencev. Seveda sem poslikal tudi kakega Italijana, ki je bil prijatelj, ki je bil naklonjen Slovincem, ki je bil pripravljen imeti fotografijo v Primorskem dnevniku.

Ja, takrat, v prvih povojnih letih, je bil Trst še veliko, živo pristanišče, ki je nudilo veliko delavnih mest. Takrat so se na nabrežju, v mestu, še sušile ribiške mreže. Tudi te sem poslikal.

BESEDA O AVTORICI

Živa Pahor je diplomirana sociologinja. Z etnologijo se je ukvarjala najprej kot mlada raziskovalka in kasneje kot mentorica na številnih etnoloških raziskovalnih taborih, ki jih vsako leto organizira Društvo mladih raziskovalcev iz Trsta in Gorice. Dela na slovenskem programskem oddelku deželnega sedeža RAI za Furlanijo-Julijsko krajino.

ABOUT THE AUTHOR

Živa Pahor is a graduated sociologist. She first became engaged in ethnology as a junior researcher and later as a mentor in numerous research camps organised annually by the Young Researchers Society from Trieste and Gorizia. She is employed at the Slovene Programme Section of RAI's provincial branch for Friuli-Venezia Giulia.

SUMMARY

TRIESTIAN PHOTOGRAPHER MARIO MAGAJNA

In the course of his "photographic" life the Triestian photographer Mario Magajna made over 300.000 photographs. They are mainly related to the life, work, culture and politics of the Slovenes in Italy, that is in the areas of Trieste, Gorizia and Venetian Slovenia after the Second World War. The photographs are kept by the Department of History of Trieste's National and Study Library. Despite the author's view of the world as a reporter there are many photographs which are of interest to ethnology, but unfortunately they have yet to be analysed and evaluated by specialists.

RESUME

LE PHOTOGRAPHE TRIESTIN MARIO MAGAJNA

Mario Magajna, photographe triestin, a pris plus de 300.000 photographies au cours de sa vie "photographique". Le plus souvent, la thématique de ces photographies est liée à la vie, à la culture et à la politique des Slovènes en Italie, dans les régions de Trieste et de Gorica ainsi que dans la Slovénie Venitienne après la seconde guerre mondiale. Les photographies sont conservées à la Bibliothèque Nationale et Universitaire de Trieste, au département d'histoire. Malgré la vision photographique de l'auteur, beaucoup de cliché restent intéressants du point de vue ethnologique. Malheureusement, ces photographies n'ont pas encore été traitées de façon professionnelle et mises en valeur.

